

Moft

cu efecte speciale

SATANA CEL BUN ȘI DREPT de Tudor Popescu • TEATRUL NAȚIONAL din BUCUREȘTI • Data reprezentației: 28 noiembrie 1998 • Regia: Gelu Colceag, Șerban Puiu • Scenografia: Liliana Cenean, Ștefan Caragiu • Muzica: Gabriel Bassarabescu • Coregrafia: Roxana Colceag • Distribuția: Mihai Fotino (Satana), Traian Stănescu (Dumnezeu), Liviu Lucaci (Tartorel), Ionuț Ciocia (Moloh), Cesonia Postelnicu/Ileana Olteanu (Nina), Magda Catone/Mihaela Mitache (Pina), Marius Florea Vizante (Garry), Marcelo Cobzariu (Tebaldo), Alice Caracostea (Mary), Maria Buză/Diana Lupan (Lana), George Ivașcu/Mircea Gheorghiu (Lingulaca), Cristian Crețu (Timon), Brândușa Mircea/Carmen Ungureanu (Angela).

Satana cel bun și drept este o piesă nici veselă, nici tristă despre amărăciunile și neputințele bătrâneții – o bătrânețe ușor luată peste picior –, despre

zgomote, muzică rap, coafuri și toalete punk, mișcare multă într-o dezlănțuire de imagini nu întotdeauna convingătoare, dar cel puțin distractive. O lume șugubeată și cam bezmetică, într-un iad foarte simpatic, ne face să credem că mentul esențial al reprezentației rămâne până la urmă numai faptul că nu ne lasă timp să ne plictisim.

Actorii fac și ei ce pot, dându-și silința să ne bucure cu prezența și verva lor vreme de o oră și mai bine (unii chiar și reușind!). Astfel, admirăm tenacitatea lui Mihai Fotino de a-și fi construit un personaj plin de umor într-un context destul de ingrat, în care scriitura nu-i oferă mare lucru, și candoarea Brândușei Mircea în rolul unui înger cam plictisit de binele din rai. Vioi, cu reale posibilități comice se dovedește a fi Marius Florea Vizante și inedită este aparența lui Liviu Lucaci într-un travesti... Ar mai fi de amintit scenografia realizată cu multă imaginație și muzica extrem de sprintară.

Totuși, oricât ne-am strădui să găsim rostul unui asemenea spectacol pe scena Naționalului, chiar dacă el se petrece la Săla Atelier, e greu să-l numim altfel decât un moft. Ce-i drept, cu efecte speciale!

Marinela Tepeș

Mihai Fotino și Liviu Lucaci

Goldoni second hand

Goldoni începe să fie din ce în ce mai mult jucat. Nu ne gândim numai la lucrurile devenite celebre datorită montărilor realizate de Giorgio Strehler (Trilogia vilegiaturii, Gâlcelele din Chioggia, Slugă la doi stăpâni), ci și la piese mai puțin importante, cum este chiar **Căsătorie în stil olandez**. Autorul italian a scris un impresionant număr de comedii cu o intrigă mai mult sau mai puțin "ștas", cum este și cea de față: căsătoria, fără știrea tatălui, a unei fete energice și hotărâte cu un ofițer francez sărac lipit pământului, căsătorie acceptată în final de părintele păcălit, răsplătit însă, și el, prin nunta cu o văduvă bogată, creditoarea lui nemiloasă de până atunci. Acesta e subiectul piesei, devenită, în vizi-

unea tinerei regizoare, un pretext pentru joc "la vedere" și bună-dispoziție. Este în primul rând o piesă a femeilor ce triumfă asupra bărbaților, și nu numai pentru că scena este dominată de ele.

Coca Bloos, în Doamna Riccardo, bogata cămătărească ce-l are la mână pe bietul domn Filiberto, și Ion Chelaru au dinamism și haz. Li se alătură Adina Popescu, în camerista Marianna, decisă să se căsătorească, și ea, cu orice preț, cu Gascogna, servitorul francezului, și Delia Nartea, care evoluează cu vioiciune în Costanza, fiica

Doamnei Riccardo.

În prim-plan se remarcă George Ivașcu (ofițerul francez), biată marionetă în mâna viitoarei lui soții, speriat de toți și de toate, gata să se cațere pe pereți "la propriu", leșinând ori de câte ori se-ncurcă lucrurile, dar fermecător în naivitatea-i sinceră sau prefăcută – greu de ghicit.

CĂSĂTORIE ÎN STIL OLANDEZ, după Carlo Goldoni • TEATRUL DE COMEDIE • Data reprezentației: 18 noiembrie 1998 • Regia și ilustrația muzicală: Alice Barb • Decorul: Adrian Mignea Lis • Costumele: Anca Păslaru • Mișcarea scenică: Roxana Colceag • Distribuția: Ion Chelaru (Filiberto), Coca Bloos (Doamna Riccardo), George Ivașcu (De la Tulip), Adina Popescu (Marianna), Mihaela Teleoacă (Giannina), Delia Nartea (Costanza), Radu Bănzaru (Gascogna), George Grigore (Kahil).

Este un excelent actor de comedie, cum a dovedit-o și în Crăcănel din **D-ale carnavalului** sau în eroina/eroul principal din **Mireasa mută**, pentru că interpretează cu enormă seriozitate cele mai burlești situații. De la Tulip, un ofițeraș de "vodevil", se înscrie printre creațiile demne de reținut ale lui George Ivașcu. Cu loare aduc și Radu Bănzaru în Gascogna și George Grigore în Kahil, rămânând însă – așa cum a dorit autorul și mai ales regi-zoarea – dominați de eroine.

Costumele Ancăi Pâslaru, lucrate în tonuri pastelate de bej, și decorul luminos al lui Adrian Migneu Lis, precum și mișcarea scenică expresivă creată de

Roxana Colceag contribuie la atmosfera dezinvoltă, hazlie a unui spectacol de comedie ce nu-și propune altceva decât să-i amuze, timp de un ceas și jumătate, pe spectatori cu un pitoresc tablou de moravuri din veacul al XVIII-lea, dar – de ce nu ? – și din epoca noastră.

Ileana Berlogea

Căsătorie în stil olandez

Crima din strada Lourcine

Parodie spumoasă

Nu știu dacă a stat în intenția realizatoarei programului-a-fiș, Daniela Ursu, să facă posibilă glišarea portretelor lui Labiche-Mugur-Stürmer. Alăturarea lor grafică sugerează însăși ideea acestei montări, gândită de către maestrul regizor ca o incursiune în timp care să recupereze un gen intrat în desuetudine.

Încă o dată, invitația la călătorie într-un inedit mister dramatic a fost onorată de îndată ce reflectoarele au însuflețit extraordinarul decor. Un decor unic, o încăpere "de trecere", un hol impozant în stilul ușor pompos al Restaurăției, cu șemineu și fotografii sepia, cu mai multe uși ce par batante. Bizareria suprarrealistă din dramele și comediiile prolificului Labiche a stimulat la maximum capacitatea de invenție regizorală, ce s-a luat la întrecere cu inventivitatea dramaturgului francez care a revoluționat vodevilul. Știut fiind că "fără muzică Labiche e un non-

sens", Vlad Mugur a apelat la Nicu Alifantis, care a compus o partitură originală, un veritabil tur de forță, amalgamând genuri clasice și moderne, "citate" din opere celebre sau din actualul folclor *rapp*, impunând un ritm îndrăcit în desfășurarea intrigii, în jocul actorilor. Astfel, **L'Affaire de la Rue de Lourcine** – succesul din 1857 de la Teatrul Palais Royal – devine **Crima din Strada Lourcine**, o alertă farsă polițistă postmodernistă de un haz irezistibil. Falsul conflict (după o noapte de betie, un domn respectabil trăiește spaima că a fost fără voie autorul unui oribil asasinat) antrenează personajele pe panta *horror*-ului caricaturizat cu fină ironie (vezi mâinile pătate cu negru de cărbune și nu cu sânge, pantoful-corp delict flambat etc.). Costumele Ilónei Járó, machiajul și cofu-

CRIMA DIN STRADA LOURCINE de Eugène Labiche. Traducerea: Violeta Popa • **TEATRUL TINERETULUI** din **PIATRA NEAMȚ** • Data reprezentației: 8 noiembrie 1998 • Regia: Vlad Mugur • Decorul: Helmuth Stürmer • Costumele: V. Járó Ilóna • Muzica: Nicu Alifantis • Distribuția: Claudiu Bleonț (Lenglumé), Pompiliu Ștefan (Mistingue), Ioana Flora (Norine), Daniel Beșleagă (Potard), Ovidiu Crișan (Justin).

rile expresioniste ale Eugeniei Popovici i-au ajutat pe interpreți în conturarea caracterelor.

Invitat la Piatra Neamț pentru a da viață rentierului intrat la idei din cauza unui ziar vechi, Claudiu Bleonț încântă (și cântă !) printr-o savuroasă compoziție comică (în suita controversatului Mackie-Șiș!) executată cu virtuozitate. Lucru care i-a stimulat extraordinar pe tinerii săi colegi din distribuție, la fel de sclipitori în șarja menținută la o înaltă tensiune. Ioana Flora câștigă din nou aplauze la scenă deschisă pentru rolul soției pedante și autoritare, depășită însă de evenimentele terifiante. Ca însă realizat doar ca ambițios bucătar, Pompiliu Ștefan îl secondează cu brio pe protagonist în aventura complicată a culpabilizărilor în lanț. Cu un cap de expresie memorabil, Ovidiu Crișan este valetul *par excellence* – impertinent, deși mereu hărțuit. Cu dublă funcție de văr și amant, personajul lui Daniel Beșleagă contribuie eficient la sarabanda generală.

O spumoasă parodie, nu lipsită de substanță gravă și fior metafizic: în condițiile unui rigid conservatorism, valorile se degradează fără speranță.

Irina Coroiu

foto: Cornel Miftode